

FOT-LI. PRESENTACIÓ

Joan Cavaller - 08/06/2018

Durant molt de temps, després d'*Al teu costat* venia una cançó anomenada *Indignació*, amb la que volia criticar polítics i banquers per la situació social terrible de misèria, humiliació i desànim a què ens han arrossegat. Tenia molt clar que aquesta cançó havia de fer-se amb una veu femenina però llavors no estava en disposició de trobar ningú, així que, tot i tenir-la escrita i perfectament tancada, cap als mesos d'abril i maig de 2013 vaig decidir que substituïria el tema per dues cançons breus interpretades per mi. *Indignació* dura uns cinc minuts i en el seu lloc vaig imaginar dues cançons breus.

La primera a venir va ser *Un segon d'eternitat* que vaig acabar el 12 de maig de 2013. Tot immediatament vaig posar-me a compondre l'altra. Atès que *Un segon d'eternitat* està escrita per a piano, per no repetir la instrumentació vaig pensar que entre aquesta i *Al teu costat* entraria una cançó escrita per a guitarra. Durant aquells dies vaig estar escoltant cançons de grups catalans, Blaumut, Manel, Els amics de les arts i altres. Volia fer una cançó senzilla, pop, comercial, sense gaires pretensions, amb frases de quatre compassos en quatre per qua-

tre i una tornada sense complicacions.

Molt sovint, les coses no sempre resulten com un vol sinó com elles volen. En l'àmbit de la música, les cançons, si han de ser autèntiques, tenen existència pròpia. Nosaltres els artistes ens limiten a portar-les a la gent. *Fot-li*, finalment, va resultar ser el que ella volia i no la cançó senzilla que jo estava buscant.

El mateix dia 16 de maig de 2013, quan estava escrivint la frase inicial de la cançó, se'm va acudir també el títol: *Fot-li que encara som vius*. Després, no recordo quan, el vaig simplificar en la forma actual: *Fot-li*. I també se'm va acudir el tema. Si *Indignació* criticava el sistema aristocràtic en què ha caigut la nostra societat, basat en el poder impune de polítics i banquers, a *Fot-li* intento animar la gent per fer-hi entendre que la nostra vida val infinitament més que els diners que devem, guanyem o deixem de guanyar. I que la nostra situació de penúria econòmica i d'humiliació a què ens sotmeten els polítics i els banquers no hauria d'aturar-nos en la lluita per aconseguir justícia i una societat més lliure i igualitària. Des d'aquí vull manifestar les meves simpaties per l'As-

sociació dels Afectats per la Hipoteca, per les víctimes de Bankia i dels altres bancs, i en general per tots els ciutadans que hem viscut i vivim aquesta situació d'èspoli per part dels polítics que roben els nostres diners, s'enriqueixen i porten la societat i les persones cap al desastre.

L'expressió catalana *fot-li* significa fes-hi un cop. Quan vols que algú li doni un cop al clau amb el martell o, en general, vols que algú faci alguna cosa amb un estri o una màquina, li dius "au, vinga, fot-li". De manera general, però dependent del context, també diem *fot-li!* a algú en el sentit de *som-hi!* quan volem que espavili, que es mogui, que faci alguna cosa, que reaccioni. A més, aquesta expressió també té una significació literal: *fes-li mal*. Aprofito l'ambigüitat de l'expressió *fot-li* per focalitzar en una tercera persona i incidir en la idea que la crisi mundial que hem experimentat i encara arrosseguem no ha estat produïda d'un responsable anònim impersonal a la manera d'un desastre natural sinó responsabilitat de persones amb noms i cognoms que han decidit enriquir-se al preu d'enfonsar molta gent en la misèria.

En tot cas, incideixo en la idea que per a acabar amb les crisis provocades per polítics i financers, la solució no vindrà mai de la violència reivindicativa sinó de la publicació de tota documentació pública, de manera que sigui possible consultar en temps real, és a dir, conforme es vagin generant, assentaments comptables, actes administratius, expedients, contractes, comptes corrents públics, etc. La sentència del cas Gürtel

publicada el 17 de maig de 2018, que ha provocat l'expulsió de Mariano Rajoy del govern espanyol i el seu abandonament de l'activitat política, ens mostra que els polítics roben. Han robat els polítics del Partido Popular, robaven els polítics del PSOE, robaven els polítics de tots els partits polítics, robaven Franco i els seus militars i polítics, robaven els reis. En política roba tothom i l'evidència ens diu que la solució a aquest drama no pot consistir a canviar els polítics. Allò que cal canviar no són els polítics sinó el sistema. De polítics honrats, naturalment, també n'hi ha. De fet, com a reacció als últims casos de corrupció, els polítics van elaborar les anomenades lleis de transparència. A mi em sembla la solució correcta. El remei a la corrupció no pot ser altre que fer transparent la gestió pública per mitjà de la publicació sistemàtica de tota la seva informació. Les lleis de transparència actuals obliguen l'administració a contestar tota mena de requeriments d'informació procedents de la ciutadania. Jo crec que cal anar més enllà, no hem d'esperar que els ciutadans facin requeriments. Publiquem-ho tot i acabem abans. Si voleu, preservem el secret en determinades actuacions de jutges, hisenda, policia, etc. però tota la resta de la informació pública ha de sortir a la llum immediatament, conforme es vagi produint.

Els reis, els militars, els polítics roben perquè la informació pública roman oculta a ulls dels ciutadans. No n'hi ha prou a constituir comissions d'investigació, fer preguntes parlamentàries o publicar resums dels capítols generals

del pressupost. Jo proposo que si algú (un ministre, un director general, un gerent, un tesorero, un interventor, qui sigui) signa un document oficial (no un document de treball), automàticament aquest document aparegui a internet. Proposo també que sigui possible que els ciutadans puguem connectar-nos als programes de comptabilitat i els comptes bancaris de les administracions per comprovar com, efectivament, es van produint ingressos i pagaments. Proposo igualment que l'administració publiqui les pròpies factures i també les factures de les despeses dels beneficiaris de subvencions. Si es fes tal cosa, la crisi s'extingiria de forma gairebé automàtica perquè els polítics ja no s'atrevirien a finançar tan alegrement familiars, amics, companys de partit, partits, *xiringuitos*, etc. En comptes d'això, es disposaria de quantitats enormes de recursos que es podrien destinar a crear llocs de treball que permetessin l'extinció absoluta de l'atur, la qual cosa, al seu torn, permetria una intensificació de les relacions comercials que ara no es produeix. Les xifres escandaloses de l'atur a Espanya es donen en consonància als casos terribles de corrupció i el nombre igualment vergonyós de nous milionaris. Jo estic d'acord que hi hagi gent milionària, jo vull enriquir-me, però no al preu d'enfonsar el país i la gent en la misèria.

Per una banda, el secretisme de les actuacions administratives públiques privilegia determinades castes (funcionaris, jutges, militars, catedràtics, monopolis, beneficiaris sistemàtics de subvencions...) que acaben convertint-se

en aristocràcia contrària als principis democràtics. El privilegi de les castes finançades per l'administració pública crea un fals mercat a la manera de la Unió Soviètica, la Xina o qualsevol dictadura militar. I aquest fals mercat genera la seva pròpia ideologia d'ultradreta o ultraesquerra, al temps que els ciutadans marginats creen llur pròpia ideologia contrària a qualsevol sistema polític i, en general, una ideologia contrària a la convivència (màfies, delinqüents, anarquistes, okupes, terroristes, psicòpates, etc.).

Podria proposar moltes altres coses per reformar situacions que no em semblen raonables. No entenc per exemple perquè l'estat paga subsidis als aturats i no pas a les empreses que així els podrien contractar, o perquè els funcionaris no es presenten a oposicions regularment cada quatre anys (cosa que a més d'intensificar el grau de democratització de la societat aportaria recursos a l'administració a través de les taxes dels drets d'examen i, a més, evitaria que les plantilles s'inflessin innecessàriament), o perquè els ciutadans no podem votar lleis, o perquè els ciutadans no podem triar un polític específic com sí fem amb un advocat, un arquitecte o un metge en comptes d'haver de triar una llista absurda amb noms de gent que no signifiquen res, o perquè l'estat ha d'estar presidit per un militar, o perquè ha d'haver cotitzacions diferents a la Seguretat Social, o perquè els partits polítics, llurs fundacions i els sindicats han de rebre subvencions, o perquè ha d'haver mitjans de comunicació públics, o perquè l'administració subvenciona

mitjans de comunicació privats, etc.), però aquest no és el lloc.

En realitat no estem vivint una crisi de recursos, ja que no hi ha hagut cap cataclisme natural o una guerra mundial.

Estem vivint una estafa, un robatori a gran escala per part de polítics i financers. Un robatori que ha existit sempre però que, ara, gràcies a internet i la globalització, s'ha accentuat i ha arribat a extrems inimaginables.